

[Himmelstrup.]

højtærede Finansminister foreslaar som Kompensation, vil ganske utvivlsomt give et større Beløb end de ca. 15 Mill. Kr., som han budgetterer at Afgiften skulde beløbe sig til.

Jeg vilde have ønsket, at den højtærede Finansminister havde givet lidt mere Begrundelse for, at det var nødvendigt at stille det finansielle Problem op paa den Maade, som han har gjort. Nu hørte jeg nok forleden, da den højtærede Finansminister forelagde Tillægsbevillingslovforslaget, at Ministeren saa meget mærkt paa den økonomiske Situation her i Landet skattemæssigt set. Jeg tror nu, at den højtærede Finansminister er i alt for høj Grad Pessimist paa dette Omraade. Det er jo den Metode, den højtærede Finansminister har anvendt, lige saa længe han har været Finansminister: altid at male Fanden paa Væggen, og saa har det vist sig at blive meget, meget bedre, end Finansministeren sagde. Saadan vil det sikkert ogsaa gaa denne Gang.

Den højtærede Finansminister har altsaa ikke sagt noget til Begrundelse heraf, og i Bemærkningerne til Lovforslaget staar der heller ikke noget til Begrundelse af de finansielle Dispositioner, som Ministeren foretager. Disse Bemærkninger fremtræder jo nøjagtig paa samme Maade som alle Ministerens Bemærkninger til disse Lovforslag: de er aldeles intetsigende til Vejledning. Og da man saa ventede, at Finansministeren vilde vejlede Rigsdagen en lille Smule ved sin Forelæggelsestale, var Forholdet for en Time siden dette, at Finansministeren — saa vidt man overhovedet kunde høre, hvad han sagde — begrænsede sig til at læse Bemærkningerne op.

Men der skal altsaa Kompensation til. Den mener den højtærede Finansminister saa at skulle tage ved Forhøjelse af visse Toldsatser, og det drejer sig, saadan som det er stillet op, væsentlig om Luksustoldsatser. De er i Forvejen meget høje; nu bliver de altsaa meget højere, og paa visse Omraader bliver Beskyttelsen fuldkommen urimelig, f. Eks. inden for Guld- og Sølvvareindustrien. Der er den Mærkværdighed ved mange af disse Toldsatser, at Forhøjelsen inkluderer nøjagtig det Beløb, som Importafgiften androg, nemlig 10 pCt. Det er det bedste Bevis paa, at Finansministeren tager med den ene Haand og giver med den anden.

Det andet Omraade, hvor Ministeren tager sin Kompensation, er Omsætningsafgiften paa stærke Drikke; det er Øllet

og Spiritusen, der igen maa holde for. Det kan maaske være meget godt, men der er den mærkelige Ting ved det, synes jeg, naar man ser paa Formaalet med denne Importafgifts Bortfald — som jeg dog maa tro er et sænke Prisniveauet —, at Kompensationen paa talrige Omraader tages, netop hvor Forhøjelserne igen indgaar i Pristallet og derigennem driver Prisniveauet op. Det er Tilfældet for Øllets Vedkommende. Disse Priser indgaar direkte i det almindelige Pristal, altsaa ikke det skrællede. Det er ogsaa Tilfældet med Akkvavitten, som ganske vist ikke optræder under de Varer, der indgaar i Pristallet, men som inkluderer i en af de Varer, der er Tale om der, og det er altsaa en Ting, som jeg synes er lidt kedelig.

I den korte Tid, der har været levnet til Gennemgang af dette Lovforslag, har jeg ikke kunnet se, hvor meget det er Tanken at forhøje Ølskatten med, og hvor meget det er Tanken at forhøje Skatten paa Brændevin. Saa vidt man kan forstaa, er Ølskattens Forhøjelse forholdsmæssigt større end Forhøjelsen paa Akkvavit. Det er for saa vidt paafaldende, som Øllet i de senere Aar har været Genstand for langt større Skattepaalæg end Akkvavitten, men jeg ved ikke, om der kan være Grunde, der gør det vanskeligt at bringe en mere gammeldags Balance frem i Beskatningen af disse to Skatteobjekter. Jeg gør dog opmærksom paa, at under forrige Krig var Skatten paa Akkvavit betydelig højere, end den er nu, medens Ølskatten ikke var tilnærmelsesvis saa høj. Men det er vel en Sag, som man har overvejet i Finansministeriet, og der kan jo ogsaa være Hensyn at tage til det samlede Forbrug, Anvendelsen af Raastoffer o. s. v., som kan gøre sig gældende ved Overvejelsen af dette Spørgsmaal.

Til Slut vil jeg gerne gøre en Bemærkning om disse Lovbestemmelers Ikrafttræden. I § 15 staar, at Bestemmelserne i denne Lovs § 13, som omhandler Toldforhøjelser, træder i Kraft den 1. April, medens Lovens øvrige Bestemmelser træder i Kraft straks. Jeg synes, at det er paafaldende, og jeg vil gerne spørge, om det ikke ogsaa vilde være rimeligt at lade Bestemmelserne i § 2 træde i Kraft den 1. April. Denne Paragraf omhandler Papirtolden og er jo ikke alene et Spørgsmaal om den indenlandske Afgift, men ogsaa — i hvert Fald for saa vidt angaar det, der staar anført i den gamle Lovs § 19, Stk. 3 — et Spørgsmaal om en Toldindtægt. Det er noget, som rangerer lige med Bestemmelserne i § 13. Jeg formoder, at dette Lovforslag skal gøres